

Sygn. akt VIIIK 15/20

(poprzednio II K 734/19)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Lemanowicz-Pawlak

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Pietrzak

Po rozpoznaniu w dniach 24.02.2020r. i 10.07.2020r.

sprawy

K. K. (1) s .M. i A. z domu L. ur. (...) K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, tj. o czyn z art. 217§1kk

orzeka:

I/ przyjmując, iż oskarżony **K. K. (1)** w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występku z art. 217§1kk, na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

II/ na podstawie art. 67§3kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz oskarżycielki prywatnej J. S. (1) w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych;

III/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej;

IV/ zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej J. S. (1) kwotę 2760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	(...) 15/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. K. (1)	w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 217§1kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 18 maja 2019r. w godzinach rannych J. S. (1) jechała z I. samochodem m-ki R.	wyjaśnienia K. K. zeznania J. S.	k.56v. k.57v.- k.60	

<p>(...) o nr rej. (...) do pracy drogą krajową (...) w kierunku mostu drogowego (...). (...) (...)Kobieta poruszała się prawym pasem, lewym pasem wyprzedził ją m.in. pojazd m-ki C. o nr rej. (...), którym kierował K. K. (1), który J. S. wyprzedziła wcześniej w S..</p>	<p>nagranie utrwalone na płycie CD</p>	<p>k.56v.</p>
<p>K. K. jechał cały czas lewym pasem. W pewnym momencie J. S. zjechała na lewy pas bezpośrednio przed samochód K. K., co zmusiło w/w do hamowania, a następnie zjechała na prawy pas.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia K. K.</p>	<p>k. 2, 57v.-58,</p>
<p>2. K. K. wyprzedził jadącą R. (...), po czym wykonał manewr hamowania. Następnie kontynuował jazdę i zatrzymał się na światłach na skrzyżowaniu ul. (...), wysiadł z pojazdu i podszedł do stojącej za nim J. S..</p>	<p>zeznania J. S.</p>	<p>k. 60</p>
<p>K. K. zaczął szarpać za klamkę od drzwi, jednakże były zablokowane, wóczas kobieta uchyliła okno.</p>	<p>naganie zarejestrowane na płycie CD</p>	<p>k. 57v.-58k.</p>
<p>K. K. początkowo spokojnym tonem zwrócił J. S. uwagę, że jechała nieprawidłowo. Kobieta odparła, że on również wykonał</p>	<p>zeznania J. S.</p>	<p>k.79v.-80</p>
	<p>zeznania D. S.</p>	<p>k.80-80v.</p>
	<p>zeznania Ł. R.</p>	<p>k.81-</p>
	<p>zeznania S. S. (1)</p>	<p>k.11</p>
	<p>karta informacyjna</p>	

<p>nieprawidłowy manewr, wówczas K. K. uderzył ją otwartą dłonią w prawy polik, po czym oddalił się w kierunku swojego pojazdu. J. S. krzyknęła wówczas za nim, że odpowie za uderzenie ciężarnej i usiłowała bezskutecznie zablokować jego pojazd. .</p> <p>3. J. S. zrobiła zdjęcie pojazdowi K. K. i roztrzęsiona udała się do swej pracy. Gdy dotarła na miejsce była jednak tak roztrzęsiona ,że z obawy o zdrowie jej oraz dziecka wezwano karetkę pogotowia.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			

2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1,2</p> <p>1,2,3</p> <p>2,3</p> <p>2,3</p> <p>1,2</p>	<p>częściowo wyjaśnienia K K.</p> <p>zeznania (...)</p> <p>zeznania D. (...) i Ł. R.</p> <p>zeznania (...)</p> <p>nagranie zarejestrowane na płycie CD</p> <p>dane o karalności, karta informacyjna</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej sekwencji zdarzeń, która miała miejsce w czasie poprzedzającym zaistnienie zdarzenia, będącego przedmiotem postępowania, a mianowicie manewrów na drodze wykonywanych przez oskarżycielkę prywatną, albowiem w analizowanym zakresie deskrypcje oskarżonego były zasadniczo koherentne z nagraniem zarejestrowanym na płycie CD oraz zeznaniami J. S..</p> <p>Sąd nie znalazł podstaw by dezawuować wiarygodność relacji oskarżycielki prywatnej w kwestiach istotnych dla meritum sprawy. Aczkolwiek w pierwszej fazie depozycje w/w zmierzały do wyeksponowania negatywnego</p>	

**zachowania
oskarżonego i
marginalizowania jej
własnych
nieprawidłowych,
momentami
niebezpiecznych
manewrów na drodze,
tym niemniej należy
zauważyć, iż w toku
dalszego
przesłuchania J. S.
przyznała, iż
momentami nie
jechała zgodnie z
obowiązującymi
przepisami.**

**Ponadto zeznania w/
w były skorelowane z
zeznaniem świadków
D. S., Ł. R.,
którzy mieli z nią
kontakt bezpośrednio
po zaistnieniu
zdarzenia, będącego
przedmiotem osądu.
W/w osoby
relacjonowały, iż
oskarżycielka
prywatna była w
stanie tak silnego
wzburzenia, że
obawiali się o
zdrowie jej oraz
dziecka. Analizowane
depozycje wzmacnia
dodatkowo fakt, iż
faktycznie
pokrzywdzonej
udzielono
niezwłocznie opieki
medycznej, została
ona przewieziona
do (...) w T..
Gdyby jej stan nie
wymagał podjęcia
dodatkowych
czynności
medycznych**

niewątpliwie w/w nie zostałyby przewieziona na pogotowie. Aczkolwiek zachowanie oskarżonej w trakcie rozprawy, świadczy o tym, iż jest ona osobą bardzo emocjonalną, tym niemniej zdaniem sądu niezgodnym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie założenia, że sama wymiana zdań z oskarżonym mogła doprowadzić ją do takiego rozstroju i przedsięwzięcia działań mających na celu pociągnięcie, zupełnie jej wcześniej nieznaną, osoby do odpowiedzialności karnej.

W ocenie sądu również zeznania świadków D. S. i E. R. zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. W/w osoby widziały J. S. bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia i udzielały jej pomocy. W sposób szczegółowy, jasny i spójny opisały, jak J. S. zrealizowała przebieg zdarzenia, jak również w jakim była stanie po przybyciu do pracy. Depozycje w/w osób wzajemnie się pokrywały i uzupełniały tworząc

spójną i przejrzystą całość.

Zastrzeżenia sądu budziły wyłącznie te fragmenty zeznań świadków, w których określali pokrzywdzoną jako osobę spokojną, nie ulegającą emocjom, albowiem pozostaje to w oczywistej sprzeczności z nad wyraz emocjonalnymi reakcjami oskarżycielki prywatnej w trakcie rozprawy. W ocenie sądu w/w wątpliwości nie mogły jednak stanowić samoistnej podstawy do zdyskredytowania rzetelności zeznań w/w osób. Jak wynikało bowiem z ich depozycji, znali się z pokrzywdzoną wyłącznie na niwie zawodowej, gdzie najprawdopodobniej nigdy nie doszło do sytuacji, które generowałyby tak znaczny ładunek negatywnych emocji.

Świadek jest mężem oskarżycielki prywatnej. W sposób jasny i spójny z pozostałym materiałem dowodowym opisał przebieg zdarzeń, zrealizowanych przez mu przez pokrzywdzoną.

Zasadniczo w

kwestiach istotnych dla meritum sprawy jego depozycje były koherentne z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami J. S., D. S. i Ł. R., kartą informacyjną z (...) w T.. Zastrzeżenia sądu budziły fragmenty odnośnie tego, w który policzek pokrzywdzona została uderzona, jak również gdy opisał ją, że jest osobą spokojną, nie ulegającą emocjom.

na rzeczonym nagraniu utrwalono przebieg zdarzeń poprzedzających bezpośrednio czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania.

Aczkolwiek dowód ten został przedłożony przez oskarżonego, jednakże strona przeciwna nie kwestionowała jego wiarygodności.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów.

Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron

		<p><i>nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.</i></p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p><i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2. 2 i 3.</p>	<p><i>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</i></p> <p><i>częściowo zeznania (...)</i></p>	<p><i>W wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej meritum sprawy, a mianowicie sekwencji zdarzeń mających miejsce po zatrzymaniu się przed sygnalizacją świetlną zdaniem sądu nie były wiarygodne, albowiem w tym zakresie jego deskrypcje dyskredytowała sprzeczność z zeznaniami oskarżycielki prywatnej, D. S., Ł. R. i S. S. oraz kartą informacyjną z (...) w T.. Ponadto, jak zostało już uprzednio podniesione, wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w</i></p>	

*analizowanym
zakresie
dezawuowała
sprzeczność z
zasadami logiki i
doświadczenia
życiowego. Zdaniem
sądu nie sposób
przyjąć, iż
pokrzywdzona
znalazła się w
stanie tak silnego
wzburzenia, że
wymagało to pomocy
medycznej, wyłącznie
wskutek aczkolwiek
niemilej, jednak
spokojnej wymiany
zdań z K. K.. Ponadto
kobieta znajdująca się
w tak zaawansowanej
ciąży, obciążonej
ryzykiem, nie
narażałaby
dodatkowo zdrowia
dziecka na zbędne
badania czy zabiegi
medyczne. Z
przytoczonych wyżej
względów
wyjaśnienia
oskarżonego w
zakresie w jakim
negował swoje
sprawstwo nie
zasługiwały na
przyznanie im waloru
wiarygodności.*

*Zdaniem sądu
również zeznania
świadka S. S.
w zakresie w
jakim wskazał, w
który policzek została
uderzona jego żona,
jak również gdy
opisał ją, że jest
osobą spokojną, nie
ulegającą emocjom,*

		<p><i>nie mogły stanowić podstaw do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Z zeznań J. S. wynikało bowiem, iż została uderzona w prawy policzek, również D. S. i Ł. R. wskazywali na silniejsze zaczerwienienie tego obszaru. W/w nieścisłość może wynikać z faktu, iż S. S. widział żonę później, po przewiezieniu jej do szpitala i być może nie zwrócił szczególnej uwagi na ten fragment relacji żony.</i></p> <p><i>Jak wskazano wyżej zastrzeżenia sądu budziły również te fragmenty zeznań świadka, w których określił pokrzywdzoną jako osobę spokojną, nie ulegającą emocjom, albowiem pozostaje to w oczywistej sprzeczności z ekspresyjnymi reakcjami oskarżycielki prywatnej w trakcie rozprawy.</i></p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p><i>I.przyjmując, iż oskarżony K. K. (1) w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występku z art. 217§1kk, na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk sąd warunkowo umorzył na okres 2 lat tytułem próby</i></p>	<p>K. K.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p><i>W ocenie sądu zgormadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony naruszył nietykalność cielesną J. S. uderzając ją otwartą dłonią w twarz. W art. 217§1kk zakresem penalizacji objęte zostały zachowania polegające na uderzeniu człowieka lub naruszeniu w inny sposób jego nietykalności cielesnej. Dobrem chronionym przez treść art. 217 KK jest nietykalność cielesna i zawarty w niej element godności człowieka,</i></p>			

wolność człowieka od fizycznych, niezgodnych z jego wolą oddziaływań na jego ciało [M. M., Ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w artykule 182 § 1 KK (naruszenie nietykalności cielesnej), NP 1987, Nr 11–12, s. 67].

Czynnością sprawczą jest naruszenie nietykalności cielesnej, które może polegać na uderzeniu, wyraźnie wskazanym przez ustawodawcę w treści art. 217 KK oraz na innym naruszeniu jego nietykalności. Przez uderzenie należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na człowieka, zadanie mu ciosu ręką, pięścią, kopnięcie. Innym sposobem naruszenia nietykalności cielesnej może być oplucie pokrzywdzonego, jego szarpanie, ciągnięcie za włosy, popychanie, rzucanie w niego jakimś przedmiotami, oblanie go wodą, nieczystościami, obrzucenie jajkami, obcięcie włosów, "pstryknięcie" w nos, pociągnięcie za ucho, szczypanie, klepanie po pośladkach i

barkach,
wymierzanie
kuksańców (Marek,
Kodeks karny, 2010,
s. 488; M. Mozgawa,
Ustawowe znamiona,
s. 71 i n.; B. Kunicka-
Michalska, w: B.
Kunicka-Michalska, J.
Wojciechowska,
Przestępstwa
przeciwko wolności,
wolności sumienia i
wyznania, wolności
seksualnej i
obyczajności oraz
czci i nietykalności
cielesnej. Rozdziały
XXIII, XXIV, XXV
i XXVII Kodeksu
karnego. Komentarz,
Warszawa 2001, s.
336–337).

Przestępstwo
naruszenia
nietykalności
cielesnej można
popęlić tylko
umyślnie, zarówno z
zamiarem
bezpośrednim, np.
gdy sprawca uderza
kogoś celowo, jak
i ewentualnym, gdy
wylewa nieczystości
w pobliżu
przechodzącego,
licząc się z tym, że
może go ochlapać.
Działanie z zamiarem
ewentualnym
(wynikowym)
zaistnieje wówczas,
gdy sprawca
przestępstwa z art. 217
KK miał świadomość
wysokiego
prawdopodobieństwa,
że podejmując

określone zachowania narusza w ten sposób nietykalność cielesną człowieka, a nie podjął żadnych działań zmniejszających stopień prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa (J. Raglewski, w: Zoll, Kodeks karny, t. II, 2006, s. 848).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należało uznać, iż oskarżony uderzając oskarżoną w twarz zrealizował znamiona występkę stypizowanego w art. 217kkk. Działanie oskarżonego miało niewątpliwie charakter umyślny, nie było skutkiem nieszczęśliwego splotu zdarzeń, wszak oskarżony musiał wsadzić rękę przez uchylone okno, by wykonać uderzenie.

	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk sąd warunkowo umorzył na okres 2 lat tytułem próby	
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
<p>Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie, wiódł ustabilizowany tryb życia, co zdaniem sądu daje asumpt do konkluzji, iż zaistniałe zdarzenie miało charakter incydentalny i było wypadkową traumatycznych zdarzeń z przeszłości oskarżonego, którego żona zginęła w wypadku samochodowym oraz wzburzenia wywołanego nieprawidłową i momentami niebezpieczną techniką jazdy oskarżycielki prywatnej.</p> <p>Niezależnie jednak od przytoczonych powyżej okoliczności należało uznać, iż uderzenie innego kierującego, tym bardziej, że była to</p>			

kobieta zasługiwało na dezaprobatę i reakcję karną.

Aczkolwiek oskarżycielka prywatna w momencie zdarzenia znajdowała się w zaawansowanej ciąży, jednakowoż zdaniem sądu oskarżony mógł nie być świadom tej okoliczności.

Zdarzenie będące przedmiotem osądu było znamienne dynamiką i nerwowością, K. K. rozmawiał z nieznaną mu wcześniej pokrzywdzoną, która znajdowała się w pozycji siedzącej, przez uchylone tylko częściowo okno samochodu, wymiana zdań pomiędzy stronami była ponadto krótkotrwała, co niewątpliwie mogło rzutować na zdolność dokonywanych spostrzeżeń. Z przytoczonych wyżej względów zdaniem sądu nie można było potraktować jako okoliczności obciążającej (za czym optowało oskarżenie), tego, że oskarżony uderzył kobietę w ciążę. W świetle przytoczonych powyżej okoliczności można zasadnie wysnuć wniosek, iż

oskarżony nie był świadom stanu pokrzywdzonej.

Zdaniem sądu już sam fakt toczącego się postępowania będzie stanowił dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość i przestrogę na przyszłość.

Z przytoczonych wyżej względów sąd doszedł do przekonania, iż adekwatną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu reakcją karną będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na dwuletni okres próby. W/w instytucja probacyjna uzmysłowi oskarżonemu karygodność jego zachowania, a jednocześnie nie będzie go stygmatyzować jako osoby karanej. Zdaniem sądu świadomość możliwości podjęcia warunkowo umorzonego postępowania będzie w wystarczającym stopniu stymulować oskarżonego do respektowania porządku prawnego i w konsekwencji w/w instytucja spełni

swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej..			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. K.	II.	na podstawie art. 67§3kk orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz oskarżycielki (..) w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych	Zgodnie z art. 67§ 3kk umarząc warunkowo postępowanie karne sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości

również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę.

W/w środek ma zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym. Istota w/w środka kompensacyjnego opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody bądź krzywdy wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego); Buchała (w:) Buchała, Z., s. 358-359. Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Pojęcie szkody i krzywdy należy definiować tu zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj.

szkodę jako
uszczerbek
majątkowy
(materialny), zaś
krzywdę jako
uszczerbek
niemajątkowy
(niematerialny); tym
samym na
"wyrównanie" tego
drugiego uszczerbku
używać należy
terminu
"zadośćuczynienie",
podczas gdy
odszkodowanie
obejmuje naprawienie
szkody jako
uszczerbku
majątkowego.
Zadośćuczynienie to
forma rekompensaty
pieniężnej z tytułu
szkody
niemajątkowej.
Podstawą jego
żądania jest krzywda
niemajątkowa w
postaci ujemnych
przeżyć związanych z
cierpieniami
psychicznymi i
fizycznymi,
wynikająca z
naruszenia
wskazanych w
przepisie art. 445kc
dóbr osobistych.
Wprawdzie szkody
niemajątkowej nie
sposób wyrównać za
pomocą świadczeń
pieniężnych, lecz
świadczenia te mogą
łagodzić ujemne
przeżycia
pokrzywdzonego
poprzez dostarczenie
mu środków
pozwalających w

szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (por. M. Saffjan (w:) Kodeks..., s. 1432; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 260; M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 430).

Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości.

Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Przepisy kodeksu nie wskazują kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego; komentowany przepis mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za

doznaną krzywdę".
Kryteria, jakimi
należy się kierować
przy określaniu
wysokości
zadośćuczynienia
dostarcza nam
orzecznictwo.

Judykatura wskazuje
również na istotne
elementy, jakie należy
uwzględnić przy
ustalaniu
zadośćuczynienia.

Zarówno okoliczności
wpływające na
wysokość
zadośćuczynienia, jak
i kryteria ich
oceny powinny być
rozważane
indywidualnie w
związku z konkretną
osobą

pokrzywdzonego
(por. wyrok SN z dnia
26 listopada 2009 r.,
III CSK 62/09, OSNC-
ZD 2010, nr 3, poz.
80, LEX nr 738354;
wyrok SN z dnia 8
października 2008 r.,
IV CSK 243/08, LEX
nr 590267; wyrok SN z
dnia 22 czerwca 2005
r., III CK 392/2004,
niepubl.; wyrok SN
z dnia 17 września
2010 r., II CSK 94/10,
niepubl.).

Ustalając wysokość
zadośćuczynienia,
pamiętać należy, że
ma ono mieć
charakter
kompensacyjny, a
więc winno
przedstawiać
ekonomicznie

odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu” (por. F. Zoll, *Zobowiązania w zarysie według polskiego Kodeksu zobowiązań, podręcznik poddany rewizji i wykończony przy współudziale S. Kosińskiego i J. Skąpskiego, wyd. II, Warszawa 1948, s. 122*). Kwota zadośćuczynienia ma być więc pochodną wielkości doznanej krzywdy (por. A. Cisek (w:) *Kodeks...*, s. 797). Orzecznictwo wskazuje, że uwzględniając przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie można podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 30

stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Bogata judykatura dostarcza następujących kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia są to wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby), rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa, rodzaj i stopień winy sprawcy, w szczególności szczególnie wysokie natężenie tej winy – a nawet jej odczucia przez poszkodowanego (ewentualnie stopień winy poszkodowanego, który przyczynił się do szkody) – wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/2000, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; wyrok SN z dnia 30 listopada 1999 r., I CKN 1145/99, niepubl.; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718.

W przypadku zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową wynikającą z naruszenia zdrowia (art. 445 § 1 i 2 w zw. z art. 444 § 1 k.c.) podkreśla się konieczność uwzględniania czasu trwania cierpień, ich intensywności, rodzaju odniesionych obrażeń, wpływu na dalsze życie poszkodowanego, nieodwracalności skutków, poczucia bezradności, braku możliwości korzystania z określonych rozrywek, wykonywania określonej pracy, konsekwencji w życiu osobistym i społecznym (zob. m.in. wyroki SN: z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577, i z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, LEX nr 672675). Nadto w judykaturze wskazuje się na konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne – nie

będącej jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, co wynika z kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725) itp.

W ocenie sądu orzeczona kwota nawiązki jest odpowiednia do stopnia wyrządzonej przez oskarżonego krzywdy. Określając wymiar tego środka sąd miał na względzie wysokie natężenie złej woli oskarżonego, który użył przemocy wobec nieznannej mu wcześniej kobiety tylko z tego względu, iż wykonała ona wcześniej niebezpieczne manewry na drodze i wytknęła mu również nieprawidłową technikę jazdy . Z drugiej jednak strony należy ponownie wskazać, iż oskarżony nie był świadom, że pokrzywdzona jest w zaawansowanej ciąży.

Sąd zdaje sobie sprawę, iż szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za

*pomocą świadczeń
pieniężnych, lecz
nawiazka w
orzeczonej zakresie
powinna w
wystarczającym
stopniu łagodzić
ujemne przeżycia
pokrzywdzonej
poprzez dostarczenie
środków
pozwalających w
szerszym stopniu
zaspokoić jej
potrzeby, wskutek
czego zastosowane
przez sąd sankcje
karne będą czyniły
zadość również
funkcji
kompensacyjnej.*

*Mając powyższe
względy na uwadze
sąd zasądził od
oskarżonego na rzecz
oskarżycielki
prywatnej nawiazkę
w kwocie 2000 zł.*

*Aczkolwiek
pełnomocnik wnosił o
zasądzenie
zadosćuczynienia w
kwocie 5000
zł jednakowoż ramy
postępowania
karnego nie pozwoliły
na jednoznaczne
ustalenie w jakim
zakresie owo
zadosćuczynienie
winno zostać
zasądzone.*

*Przytoczony powyżej
przepis precyzuje, iż
sąd orzeka
zadosćuczynienie w
miarę możliwości.
Jednocześnie wskazać*

			<i>należy, iż orzeczenie nawiązki nie zamyka pokrzywdzonej drogi do dochodzenia roszczeń na drodze cywilnej.</i>
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>i</i>			
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

IV.

V.

Na podstawie art. 628 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49,poz.223) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty sądowej

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej J. S. (1) kwotę 2760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629kpk, w myśl którego od oskarżonego w sprawach z oskarżenia prywatnego zasądza się na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu. Z przedłożonej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej faktury wynika, iż koszty zastępstwa procesowego opiewały na kwotę 2460 zł, ponadto J. S. inicjując

	<i>przedmiotowe postępowanie uiściła zryczałtowaną opłatę w wysokości 300 zł.</i>	
8. PODPIS		